

**KLIP-
KLAPPER-
klubben**

Verinde-
smykket

Kapitel 1

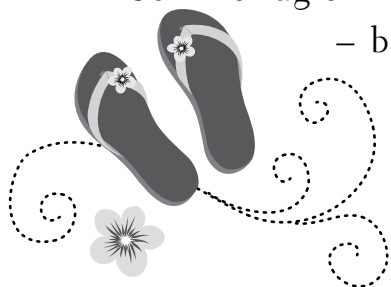
Hun ville aldrig nå det! Bølgerne slog allerede hen over vejen på dæmningen, da Elly styrtede forbi milepælen. Pælen markerede, at hun kun var halvvejs. Hun plaskede gennem bølgernes skum i sine totalt gennemblødte løbesko. Det tog længere tid at løbe frem og tilbage over øen, end hun havde regnet med. Men hun blev nødt til at gøre noget. Hun elskede tante Dina, men hvis hun skulle hække én tevarmer mere, så ville hun dø.

Hun satte farten op. Snart ville den eneste vej til og fra Fagerø forsvinde under havets overflade. Mens hun løb om kap med

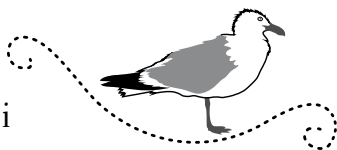
tidevandet, kom hun i tanke om en af sin mors filmroller for længe siden – den, hvor en monsterbølge smadrede en hel kystby. Mors navn havde været det ottende i rulleteksterne, den bedste placering nogensinde. Elly prøvede at forestille sig, at det her var en filmoptagelse, og at hun var stjernen i en nervepirrende action-scene. Men hendes hjerte hikkede næsten af nervøsitet, da hun så vandet stige og sluge vejen hurtigere, end hun kunne løbe. Alle tanker om projektørlys og kameraer og action forsvandt. Elly løb stærkere.

Nu slog bølgerne ind over hendes fødder. Sommerfugle – eller rettere monster-møl – begyndte at flage rundt i hendes mave, da det sidste af vejen forsvandt. Nu var det kun det øverste af et hegn og en række flag, der markerede vejen.

Rolig nu! Der kunne ikke

ske noget slemt. Men Elly vidste kun alt for godt, at det kun var i tegneserier, der var garanti for lykkelige slutninger.

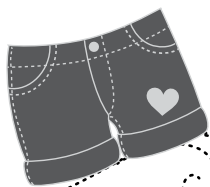
En bil dyttede bag hende, og hun snublede til den ene side. En rusten Ford Focus sprøjtede forbi, så hun blev gennemblødt til skindet. ”Se at komme væk fra vejen!” råbte chaufføren ud ad vinduet. ”Her er farligt!”

”Hey, vent!” Elly stirrede efter ham, mens tidevandet steg sekund for sekund. Nu stod hun i vand til knæene. Hendes fødder var iskolde, og hun gispede efter vejret som en strandet fisk. Hun så sig omkring. Den høje, forblæste bakke, som øboerne for sjov kaldte ”Bjerget”, rejste sig på midten af øen. For foden af den lå den lille by Nyby. Selv tante Dinas lille hus kunne hun se. Det puttede sig i en sænkning på bakkens skråning ti minutters gang herfra. Superlet ... hvis havet altså ikke havde forsøgt at tage livet af hende.

Elly plaskede fremad, gled, faldt og fik munden fuld af saltvand. Med besvær kom hun på benene igen. Et hulk blandede sig med hendes gispende vejrtrækning. Hun kunne ikke dø sådan her og efterlade far helt alene. Elly skubbede frygten væk og blev ved med at gå.

Med et sæt vendte hun sig mod lyden af ... en motorbåd! Hun forsøgte at holde balancen i vandmassernes sugen og skubben og viftede vildt med armene. Kvinden bag roret vinkede muntert tilbage til Elly, lavede så en U-vending i fuld fart og drønede ud mod det åbne hav. Synet af bådens dønninger fik panikken til at vende tilbage med fornyet

styrke. Dønningerne buldrede ind over vejen, hen over hende, så hun faldt, og vandet lukkede sig over hendes hoved. Under vandet blev hun kastet frem og tilbage på vejens asfalt. Hun

skræbete albuerne,
knæene, hænderne.
Hun var ved at blive
kvalt – ude af stand til at
skribe, da tidevandet trak hende ud mod det
dybe vand. Hun ville drukne.

Det ville far ikke kunne klare. Hun huskede
hans ansigt de forfærdelige dage efter mors
begravelse. Han ville ikke overleve endnu et
tab.

Vandet smadrede hende ind i et eller andet
hårdt. Elly hostede og spruttede og fik trukket
sig selv på højkant. Hun havde fået fat i det
hegn, som løb langs med vejen, og klyngede
sig til det. Vandet nåede hende til livet, og
tidevandet strømmede stadigvæk ind. Hendes
hjerter bankede både af håb og af frygt nu.
Med et hårdt greb om hegnet fik Elly trukket
sig gennem vandet hen til den nærmeste
hegnspæl. Møjsommeligt kravlede hun op og
fandt balancen oppe på dens flade, runde top
– oven over bølgerne.

Stranden var mindre end halvtreds meter fra hende. Hendes fødder var stadig følelsesløse, men det øverste bræt i hegnet så robust ud. Hun tog en dyb vejrtrækning og begyndte forsigtigt at bevæge sig langs med det. Bølgerne blev stadig større. En af dem bankede ind i hegnet, så skummet sprøjtede hende om ørerne. Elly vaklede, men hun fortsatte.

Nærmere ... og nærmere ... og til sidst nåede hun frem. Hun stod på det varme, glitrende sand på øen Fagerø.

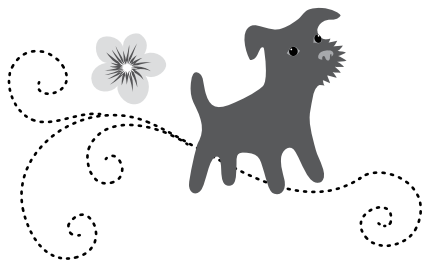
Hendes ben blev slappe som spaghetti. Hun lod sig dumpe ned på sandet, lagde sig på ryggen og stirrede op på skyerne, som hvirvlede af sted. Det havde været vildt.

”Hvad i hele hule himlens navn lavede du lige der?”

Elly satte sig op med et sæt. Tante Dina kom marcherende hen over sandet. Et virvar af sort hår, silketørklæder og ringlende

halskæder hoppede for hvert skridt, hun tog. Og før Elly nåede at sige et ord, havde hendes tante knuget hende ind til sig i et bjørnekram. ”Prøver du på at slå dig selv ihjel?” Tante Dinas stemme rungede gennem lag af silke og vådt tøj. ”Tænkte du overhovedet ikke på Nick? Eller mig? Hvad det ville gøre ved os?” Der lød en høj snøften. At blive krammet af tante Dina var som at blive omfavnet af et levende vattæppe. Hun duftede af vanilje og fingermaling – mors duft. Pludselig fik Elly en varm, sviende fornemmelse i øjnene. Hun blinkede tårerne væk og gav sin tante et hurtigt kys. ”Jeg er super-Elly, har du glemt det? Jeg springer over oversvømmede veje i et enkelt hop!” Det var en gammel joke fra dengang, hendes tante gik på kunsthøjskole i London og boede hos dem. Før bedstemor døde, og tante Dina flyttede ind i det lille hus på Fagerø. Før mor fik kræft.

Tante Dina lo, men rystede så på hovedet.
"Så let slipper du ikke, El."

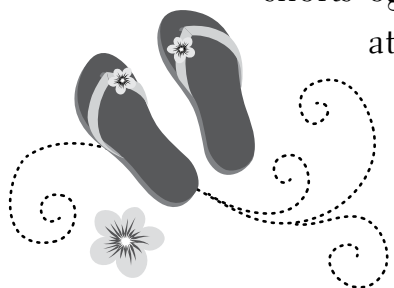
"Du siger det ikke til far, vel?"

"Det burde jeg." Tante Dina kiggede ned på Elly med rynket pande. "Men Nick har haft sorger nok. Og vi vil ikke gøre ham urolig. Ellers tager han dig måske tilbage til London. Og så skal du være lukket inde i den beklumrede lejlighed hele dagen alene. Jeg siger det ikke til ham. Men hvis du laver det her nummer igen, så skal du bare se, hvad der sker! Lige nu har du *så* meget husarrest."

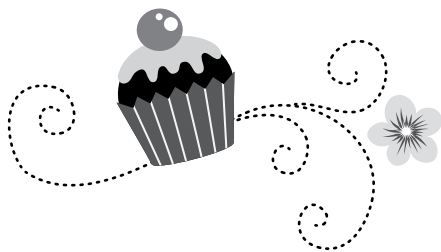
Elly sparkede sandskyer op, mens hun fulgte efter sin tante op ad stranden. Hendes shorts og T-shirt var allerede ved

at tørre i solen. "Hvordan vidste du, at jeg var her?"

"Hr. Portas ringede og sagde, at han var kørt forbi et skørt pigebarn på dæmningen, og så vidste jeg, hvor min niece var."

Elly hadede den her
åndssvage ø. Hun ville
hellere være hjemme
i byen. Der ville hun i det
mindste have sine venner – også selvom
de opførte sig anderledes, nu hvor hun var
'hende med den døde mor'.

Hendes tante marcherede målrettet videre
med løftet hoved.

De gik mellem klitterne i kanten af
stranden og kom op til hovedvejen. Elly
måtte småløbe for at følge med sin tante,
som sprang op på vejen. Elly var pinligt
bevidst om de passerende øboere, der hilste
på hendes tante i forbifarten. Tante Dina
vinkede tilbage uden at afbryde sin opsang i
megafonstyrke.

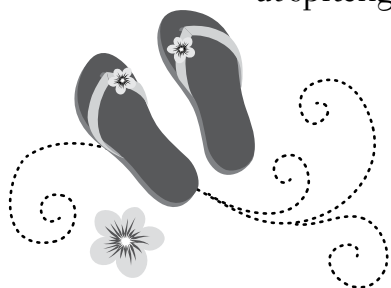
”Du forsvinder i timevis uden et ord om,
hvor du er henne, eller hvornår jeg kan vente
dig tilbage. Og efter det her så tør jeg slet
ikke tænke på, hvad du ellers kan finde på af
hjernelamme ting! Og i går flænsede du dine

bedste jeans i trevler. Hvordan i alverden bar du dig ad med det?”

Elly huskede sit forsøg på sandboarding dagen før. Hun havde brugt et bræt, som hun havde fundet bag haveeskuret. Elly skar ansigt og skulle lige til at forklare.

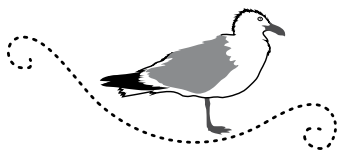
”Nej!” sagde Tante Dina. ”Jeg vil slet ikke høre det!”

Hun var overhovedet ikke færdig med sin lektion i ordentlig opførsel. Hele vejen op ad bakken og ind i gaden udbasunerede hun sine klager, så turister vendte sig om og stirrede. Da de endelig nåede det lille hus, var Elly så gloende skamfuld, at hun var ved at sprænges.

Hun løb op ad loftstrappen og ind på sit værelse – og fik det straks bedre. Hun elskede sit værelse. De skrå vægge var pudsede, loftsbjælkerne var fritliggende, og der var to

kvistvinduer. Fra det ene kunne man se ud over havet, og fra det andet den store bakke.

Rundtomkring på det vildt skæve bræddegulv lå der små, håndvævede tæpper, der matchede patchwork-tæppet på den lille messingseng. Og det bedste af det hele: Det havde været hendes mors værelse, da hun var barn.

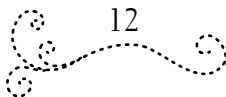
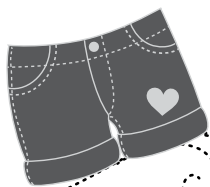
Elly gik hen til kommoden og tog sølvrammen med fotoet, som hun havde taget med hjemmefra. Det var et billede af hende og hendes mor ved kulisserne til London Pride, den serie, som havde gjort hendes mor halvberømt i et par år. Da hun blev gravid i det virkelige liv, havde de skrevet en baby ind i manuskriptet. Elly havde været med i serien, lige fra hun havde været en bule på sin mors mave, til hun var et par år gammel. Bare en skam, at hun ikke kunne huske noget af det.

Hun kiggede på sig selv i spejlet. Hendes

hud var lidt lysere brun, men det kraftige, sorte, krøllede hår var magen til hendes mors. Og selvom hun havde arvet sin fars næse, så havde hun i det mindste sin mors mund og hendes kærlighed til film. Hendes mor havde sagt, at Elly var en god skuespiller. Men det var jo sådan noget, mødre sagde. Elly sukkede og satte fotografiet tilbage.

Hvordan skulle hun komme igennem den her sommer? Hun var blevet forvist til Fagerø, så snart skolen havde lukket. Hvad havde hendes far regnet med? At hun skulle være uden sine venner hele sommeren? Og uden tv? Tante Dina mente, at tv ødelagde ens hjerne. Og der var ikke engang en biograf på øen.

Der var kun én internetcafe, og den var lukket halvdelen af tiden. Hun dumpede ned ved bordet, der stod i vinduesnichen mod havet, og fiskede sin mobil frem fra skuffen. Far *skulle* lade

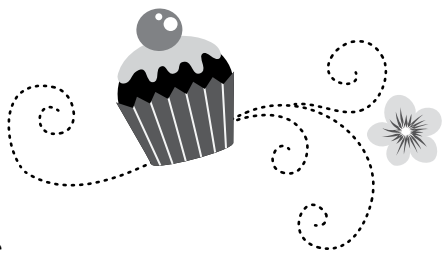
hende komme hjem.
Hun tastede hans
nummer, men der skete
ingenting. Intet signal – igen.

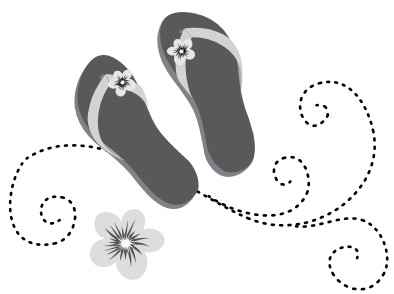
Møg-Fagerø havde selvfølgelig en elendig
mobildækning oven i alt det andet.

Elly smed mobilen på bordet, skubbede
sine løbesko af og vendte sig mod sengen. Da
var det, hun så den. En lyslilla konvolut på
hendes hovedpude.

På den stod med store kragetæer:

SUPERHEMMELIGT!
MÅ KUN ÅBNES AF ELLY PORTER.

A decorative border featuring two stylized flowers and intricate scrollwork made of dotted lines, framing the chapter title.

Kapitel 2

Elly vendte konvolutten. Den måtte være fra tante Dina. Et af hendes gavekort til *'tante-timer i malemetoder'* eller *'bage kage-dage'*. Hun smed sig på sengen, rev konvolutten op og trak et tykt stykke håndlavet papir op. Intet mysterium i det: hendes tante genbrugte alt – selv hendes mislykkede skitser og akvareller blev genbrugt til skrivepapir. Hun kogte dem, indtil hele hytten stank af papirgrød.

Elly foldede brevet ud og så, at det var en tegning. Papiret var afrevet omhyggeligt i den ene side. Hun kiggede på billedet og vendte det først på den ene led, så på den anden.

Hun var ret sikker på, at det måtte være et kort over øen.

Det var selvfølgelig en ledetråd til en skattejagt. Altså helt ærligt, hvor gammel troede tante Dina, hun var? Otte?

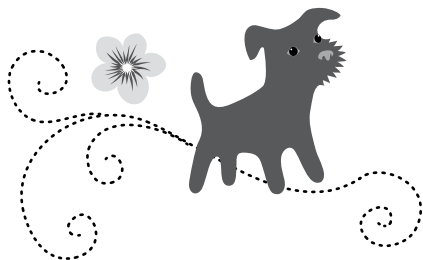
Først da så Elly beskeden. Hun spærrede øjnene op i spænding. *Mød op her i aften ved midnat*, stod der med glitrende, pink skrift ved siden af et stort, rødt V. Eller var det et X med nederste halvdel revet af? Det var alt – ingen underskrift. Et hemmeligt midnatsmøde ... og det var helt sikkert *ikke* hendes tantes håndskrift.

Hvem var det så, der havde lagt konvolutten i hendes værelse?

Hun fik gåsehud på armene ved tanken om en fremmed, som sneget sig op ad loftstrappen, smuttede gennem lemmen i gulvet og efterlod den mystiske besked på hendes pude. Elly gøs – så smilede hun. Husarrest

eller ej, hun skulle nok være på det markerede sted ved midnat!

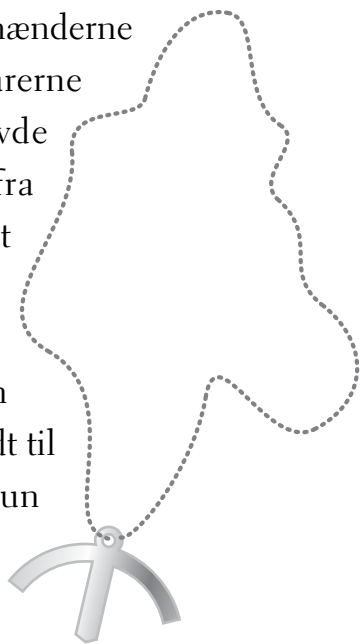
Der var helt stille i huset. For en time siden havde Elly hørt tante Dina komme op ad trappen til sit soveværelse. Hun tjekkede mobilen: 23:03. Hun gled ned fra sengen og listede hen over gulvet. Hun skar ansigt, hver gang gulvbrædderne knagede under hendes fødder. Kortet stak hun ned i baglommen på sine jeans. Så klatrede hun op på bordet og tog fat i krogen på vinduet. Den sad fast, og da hun endelig fik vredet den af, smuttede hendes højre fod og ramte klædeskabet. Hun stivnede ved lyden af noget, der faldt ned på gulvet. Det var ikke nær så let at snige sig ud, som det så ud i tv.

Elly gled lynhurtigt ned fra bordet og krøb sammen ved gulvlemmen. Hun lyttede. Men der var helt stille nedenunder. Hvad var det, der var faldet ned? Med mobilen

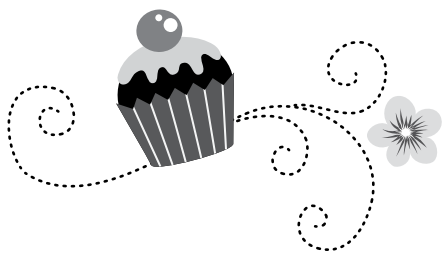
som lommelygte fandt hun en lille æske på gulvet. Den måtte have ligget skjult oven på klædeskabet. Det var et smykkeskrin med initialerne SEV indgraveret i låget. Seraphina Elizabeth Valentine. Hendes mor!

Der var kun én ting i skrinet: et sølvsmykke i en lang kæde, så man kunne have det om halsen. Smykket var omkring fire centimeter langt og formet som et stykke tærte med en linje ned gennem midten.

Elly stod med smykket i hænderne og blinkede for at holde tårene tilbage. Hendes mor havde sendt hende en gave fra fortiden. Måske var det et godt tegn for nattens eventyr. Hun tog kæden om halsen og lukkede den i nakken. Nu blev hun nødt til at skynde sig, ellers ville hun komme for sent til det mystiske møde.

Hun klatrede op
på bordet igen og
skubbede vinduet op.

Et pust af frisk havluft ramte hende i ansigtet. Med fødderne først klemte hun sig baglæns ud gennem vinduesåbningen, indtil hendes dinglede fødder skrabede mod husmurens rå sten.

Op ad muren under hendes vindue var der et trægitter, dækket af klematis og kaprifolier. Det måtte være hendes stige. Hun strakte foden for at nå. Det gik kun lige akkurat ... Da hun kunne mærke noget fast under foden lod hun sig falde fra vinduet og halvvejs gled, halvvejs sprang ned på gitteret.

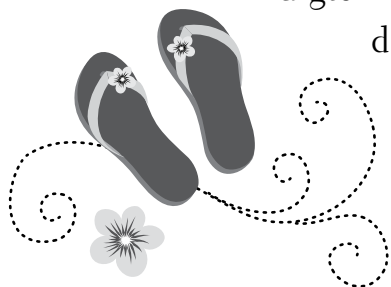
Den ene fod gled – hun faldt! Elly greb vildt om sig i luften med hænderne. Og på en eller anden måde lykkedes det hende at få fat og bremse faldet. Der hang hun så, gispende i trægitteret, med ansigtet presset fladt ind mod husmurens tætte, grønne løvværk. Med rystende arme begyndte hun den langsomme

og farefulde færd ned. Da hun nåede jorden, stønnede hun af lettelse.

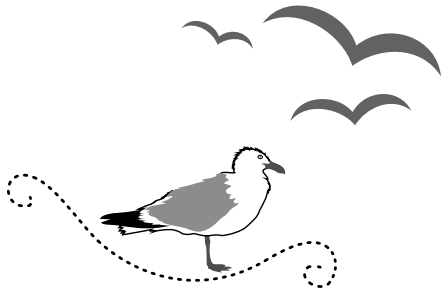
Elly klappede sig på baglommen for at være sikker på, at kortet lå der endnu. Så travede hun ud gennem havelågen og ned ad den lille gade, mens hun zigzaggede mellem pytter af måneskin og skygge.

Da hun nåede vejen, der førte ud af den lille by, tjekkede hun kortet i lyset fra mobilens display. Det kolde, hvide lys afslørede en sti, der gik ud fra vejen lidt længere fremme. Det så ud, som om den førte op til Blake-palæet.

Hun proppede kortet og mobilen ned i lommen igen. Da hun nåede frem til stedet, fulgte hun den slyngede sti op ad den store bakke. Månen lyste lige nok til, at hun undgik at falde over kampestenene, som stak op af græsset. De lignede halvt begravede dinosaurknogler.

Da hun havde gået i cirka ti minutter, blev stien smallere og stoppede så brat ved et klippefremspring. Hun satte sig på den skrå klippe og fiskede kortet og mobilen frem igen. Men mobilen var død. Hun måtte have glemt at lade den op igen.

Hvad skulle hun gøre? Gå videre og håbe på det bedste eller give op og gå ned ad bakken igen? Natteluften var kølig, og det var ved at blive overskyet. Elly var ikke bange for mørket, men det var lidt mærkeligt at være helt alene herude. Hvis der skete hende noget, ville ingen vide, hvor hun var.

Et eller andet raslede i det lave buskads lige foran hende. Der var det igen! Der var ikke ret mange vilde dyr på øen, kun pindsvin og ... urgh ... rotter! Hun sprang på fødderne, da noget mørkt hoppede frem fra en bregne. Noget loddent rørte hendes ben.

”Argh!” skreg Elly.

”Vuf!”

I det blå månelys så hun en lille hund, som kiggede op på hende med hovedet på skrå. Lettelsen fik hende til at grine.

”Hej!”

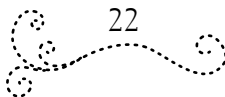
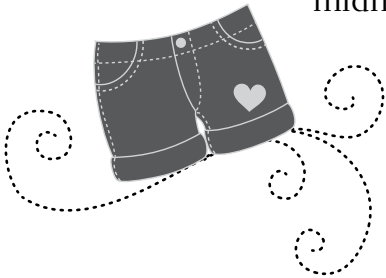
Hunden logrede med halen, et enkelt kækt halevift, som en vinduesvisker. Så sprang den et par meter frem, stoppede op og kiggede sig tilbage. Det var tydeligt, at den ventede på hende. Elly tøvede et kort sekund, så puttede hun mobilen og kortet i lommen og fulgte efter. Hvorfor ikke? Hvad skulle der ske ved det? Så snart hunden så hende komme, sprang den ned ad en lille sidesti, hun ikke havde bemærket før. En mystisk besked, et

midnatsmøde og nu en mærkelig

hund, som tilsyneladende førte hende et sted hen.

Kunne den her nat blive mere mærkelig?

Stien skrånede ned ad bakken. Bregner, der nåede

hende til livet, stod tæt på begge sider. Elly maste sig igennem. Det mindede hende – uf! – om hendes kamp mod havet samme eftermiddag. Stien blev ved og ved, og nu kunne hun ikke se hunden længere. *Jeg burde vende om ...*

Pludselig var der ikke flere bregner, og hun nærmest faldt ud på den åbne bakkeskråning. *Hvad er det der, som stikker op af jorden? D-det ligner ...*

Gravsten! Det måtte være en eller anden form for gravsted. Elly trådte forsigtigt ind mellem gravstenene. Scener fra den zombiefilm, hun havde set i sidste uge, flimrede gennem hendes hoved. *Hold så op! Hvis der fandtes zombier – og det gjorde der ikke – så ville de ikke leve ... æh ... være udøde på kedelige, gamle Fagerø.*

Hunden lod til at være forsvundet på samme mystiske måde, som den var dukket op. Hun kunne høre bølger slå ind mod en

strand længere fremme. Da hun vendte sig for at lede efter en sti, der førte mod byen, så hun et lysglimt midt mellem gravstenene.

Elly holdt vejret. Lyset strømmede op fra jorden ... fra en grav? Var det et spøgelse? Var der alligevel zombier? Hun burde løbe væk herfra, men ... hun *måtte* vide, hvad det var.

Det var fuldstændig ligesom de der skrækfilm, hvor man sidder og råber til idioten, alene i et fremmed hus, at hun bare *ikke* skal gå op ad trappen for at undersøge de mærkelige lyde. Bortset fra, at nu vidste Elly, hvorfor de gjorde det.

Elly krøb nærmere, krumbøjet mellem gravstenene. Lyset blafrede og gik ud.

”Hjælp!”

Skriget lød lige foran hende.

”Er der ikke nogen, der kan hjælpe mig?” Noget rumsterede, og så lød der et nyt nødråb. ”Hallo, lidt hjælp her. Jeg ødelægger min manicure.”

